

DE WERELDEN VAN DE GEEST.

Wanneer wij zeggen de werelden van de geest, dan maken wij een indeling. Die indeling bestaat in feite niet. Je zou het simpel als volgt kunnen omschrijven : alle werelden waarin een geest bestaat - dus ook de menselijke, want in u leeft ook een geest - vormen één geheel. Er zijn voortdurende mogelijkheden van uitwisseling, maar er is een noodzaak tot harmonie om contact op te nemen, om een boodschap te ontvangen. In deze zin kun je dus zeggen, er is één grote wereld, waarin elke zogenaamde sfeer of wereld niet bepaald wordt door essentiële verschillen of waarden van de omgeving, van de kosmos, maar alleen door het besef en de besefmogelijkheden van degenen die daarin wonen.

Ik heb dit vooropgesteld, omdat het erg belangrijk is, dat u begrijpt, wat ik ga zeggen over verschillende sferen, niet bedoeld is om verschillen te maken. Het is slechts om levenscondities en mogelijkheden in onze wereld aan te duiden. Wij kennen dan allereerst, en dat zal u bekend zijn, de zogenaamde vormkennende sferen. Deze sferen simuleren de aarde, dat is niet echt, maar het lijkt er wel op. Het is opgebouwd uit de herinneringen van de mensen. Opvallend is dat in deze wereld ook tijd een rol speelt. Maar die tijd wordt veel meer persoonlijk bepaald dan bij u denkbaar is natuurlijk. Toch bestaat er iets, wat je een gemeenschappelijke tijd zou kunnen noemen. Op grond daarvan zou ik deze wereld willen omschrijven als een vorm van betrekkelijk laagtrillende energie, welke echter enkele, waarschijnlijk twee, misschien ook meer, dimensies toevoegt aan het aards bestaan, en daardoor komt tot een totaal andere beving van het eigen ik en van de kosmos. Wanneer je dit religieus wilt definiëren, dan aarzel je eigenlijk een beetje; het is net geen vagevuur meer, het is ook geen voorgeborchte van de hel, maar het is toch ook nog zeker geen hemel. Je, zou kunnen zeggen, het is een tussenhuis, een station op de weg naar de werkelijkheid. Misschien is het iets dat doet denken aan Sartre's "Huis Clos", ofschoon daar het negatieve wel zeer sterk op de voorgrond kwam. Maar stel een dergelijke situatie, nu echter met alle positieve en ook vreugdige mogelijkheden, die in een mens en zijn herinneringsvermogen kunnen bestaan. Dan hebben we landschappen, we hebben huizen, planten, meren, we kennen onze bergen en onze lotusvijvers, wij kennen kortom alles wat de wereld zou kunnen kennen, maar geïdealiseerd, in een verfijnde droomvorm. Wij denken, wanneer wij in deze sfeer of wereld zijn, dat dit onze werkelijkheid is. Ontleden we echter het geheel, dan moeten we concluderen, dat eigenlijk elke vorm onmiddellijk verandert wanneer we daar een geconcentreerde gedachte aan toevoegen. Er is dus geen sprake van realiteit, er is slechts sprake van iets wat, in onderling goedvinden op basis van een onderlinge harmonie, geaccepteerd is als een tijdelijke werkelijkheid. Elk deel daarin kan voortdurend veranderen, kan verschuiven. In deze veranderlijke wereld, zou je verder kunnen gaan, wanneer je niet zou zoeken naar herinneringen die overeenkomen met zintuiglijke gewaarwordingen. Een mens is, of hij het beseft of niet, iemand die gemeenlijk zeer veel met de ogen doet. De oren spelen, tenzij de ogen uitvallen, een secundaire rol. Dit gaat zover dat mensen muziek beter kunnen horen en begrijpen, wanneer zij de muzikanten zien. Het is eigenaardig, maar bij velen is dit zo: Wanneer wij dus deze factor, de behoefte om te zien, te associëren met vorm, overwinnen, dan blijft nog wel degelijk de associatie met geluid over. Maar toch is dan vorm niet meer belangrijk. Naarmate vorm minder belangrijk is, zullen wij signalen meer op hun eigen waarde kunnen aanvaarden en beleven. Je kunt je afvragen of hier een grotere werkelijkheid aanwezig is. Ik zou eerder zeggen, dat zodra je de feitelijke vormsferen verlaat, je terecht komt in een wereld, waarin je gaat letten op het kleine, waarin signalen die je tot op dit ogenblik over het hoofd hebt gezien, nu een rol gaan spelen voor je. Hier valt dus in feite een zekere dimensionale opzet weg. Het zal duidelijk zijn dat de begrensdheid die door vorm wordt geschapen in een wereld waarin geen vormen bestaan, eveneens veel minder een rol gaan spelen.

Wanneer je in het zogenaamde zomerland van de ene plaats naar de andere gaat, dan zul je dit vooral in het begin doen, door je daarheen te bewegen alsof je zou lopen, of desnoods rijden of vliegen. Wanneer je die behoefte niet meer hebt om voorstelling te koppelen aan je contact met een andere plaats of toestand, dan is de overgang onmiddellijk. Dan is er dus geen tussenruimte meer. Interessanter wordt het nog, wanneer we ook deze trillingen die we

dan maar geluid noemen, muziek der sferen, de klank van de hemelse stemmen en al die dingen meer, wanneer we die dus ook gaan vergeten; dat we niet meer reageren op vormen, dus op onze definitie van het signaal, maar dat we het signaal als geheel gaan ontvangen. Dit betekent, dat alles wat in geluid en beeld beperkt kan worden uitgedrukt, nu als een volledige uitdrukking, waarin alles wat, voorstelling betreft, wat emotie, beleving en kennis betreft, in één signaal kan worden overgedragen. De snelheid van de communicatie neemt aanmerkelijk toe, de volledigheid daarvan is eveneens veel groter. In deze toestand is geluk iets wat je deelt met anderen, je kunt namelijk niet alleen gelukkig zijn. Geluk is het voortdurend heen en weer flitsen van de erkenningen en de emoties van veel entiteiten, die daardoor zich voortdurend verzadigen met een gemeenschappelijk geworden geluksgevoel, dat dan gelijktijdig inhoudt een beschouwing van die vele inhouden en herinneringen van al die persoonlijkheden. Maar er komt een ogenblik dat zelfs de behoefte om de individuele elementen te aanvaarden, minder wordt. Wij komen in een toestand te verkeren waarin het bestaan zelve eigenlijk tot ons gaat spreken en we noemen dit dan vaak een lichtsfeer, soms met een bepaalde kleur, dan zijn we nog wat eenzijdig, soms met een gouden kleur, dan spreken we hoofdzakelijk over de levenskracht en de vitaliteit die daarin heerst, en in enkele gevallen zelfs over het zuivere witte licht. In al deze gevallen, hebben we niet meer de behoefte om zelf tot een harmonische afstemming te komen met individuele waarden. Wij absorberen totaliteit, wij reageren in totaliteit. In deze toestand kan er natuurlijk geen tijdsbesef, of afstandsbesef bestaan. De mogelijkheid om terug te keren vanuit een dergelijke toestand naar bijvoorbeeld de menselijke of de zomerland toestand, impliceert dat we ons besef moeten beperken, want wij moeten weer terugschakelen naar het persoonlijk communiceren, dat in feite niet aanwezig is, wanneer we in deze grote lichtsfeer aanwezig zijn.

Ik dacht dat ik hiermede een redelijk beeld had gegeven van verschillende toestanden. Het zal u duidelijk zijn, dat hier geen vaste grenzen te trekken zijn. Er zijn alleen maar overgangen, waarbij het aantal tussentrappen eigenlijk eindeloos is. Je evolueert niet met één pas van de ene wereld naar de andere, je wordt je bewust van de andere wereld, maar er komt een ogenblik dat je dan de behoefte in jezelf achterlaat om de oude wijze van denken, uitdrukken, van formuleren als het ware nog te hanteren. Je gaat over in de waarden van deze nieuwe harmonie en dat betekent dan de overgang in sfeer. Wanneer ik de essentie van alle sferen samen moet vatten, kan ik allen zeggen ze zijn energie, er is kracht, er is vermogen, er zijn voortdurende uitwisselingen van kracht, er moeten dus verschillen zijn van krachtsvermogen, van potentie. Waarom dit zo is, is helaas niet te constateren. Er zijn daaromtrent enkele stellingen die ik u hier aansluitend zal voorleggen. Wij krijgen dan in de eerste plaats de vraag, wat is de kosmos. En dan weten we niet wat de kern is, maar we weten wel dat het geheel van alle uiting gebaseerd is op energie. We weten ook dat de totale hoeveelheid energie van die kosmos gelijk blijft, maar dat de vorm waarin ze zich manifesteert voortdurend wisselt. Het schijnt dat elke vorm een eenzijdige werking van de energie ten gevolge heeft en dat hierdoor de verschillen in potentiaal, in krachtniveau dus ontstaan. Wat wij in de materie zien, blijkt eveneens, zoals u bekend zal zijn, energie te zijn, maar energie die gebonden is, zodanig dat zij zich tenaanzien van de omgeving als een afzonderlijk geheel gedraagt. Hier is de vraag : wat is God ?, niet meer te beantwoorden. Tenzij wij zeggen : de kracht is God, of de kracht is de enig kenbare uiting van God. Beide mogelijkheden bestaan. Formulering kan alleen gebaseerd zijn op eigen voorkeur. Wanneer ik dit zeg, moet ik ook impliceren, dat God altijd en overal en volledig aanwezig is. Want als de energie de directe uiting van God is of God, moet ik aannemen dat God voortdurend in alle dingen werkzaam is. Ten aanzien van de sferen zou dit impliceren, dat elk ogenblik waarop het ik zijn beperkingen vergeet, een contact met de totaliteit mogelijk is. Dit wil niet zeggen, dat je daarmee ook een begrip krijgt van die totaliteit, daar hier natuurlijk je eigen opnamevermogen beperkend kan werken. Maar hoe het ook zij, wanneer God er is in alles, dan houdt dit ook in dat de kracht van God in alles is, en dit impliceert ook weer, dat elke grote en werkelijke behoefte aan kracht gebaseerd op een harmonie met de totaliteit of een groot deel ervan, ten gevolge zal hebben, dat kracht elders wordt omgezet. Om het simpel te zeggen: op het ogenblik dat hier een tekort aan kracht is, terwijl het geheel erkend wordt, zal het geheel dit verschil in vermogen opvullen. Er ontstaat dus een toevloed van kracht, welke volledig compenseert wat er aan tekort aanwezig is. Het enige waardoor een dergelijke toevloed belemmerd wordt, is wederom onze eigen afstemming, onze harmonie.

Nu zal u waarschijnlijk zich afvragen, hoe het dan komt, dat zoveel verschillende werelden worden beschreven door de geest. Er zijn er heel wat, en er zijn er vaak zeer interessante zelfs. Maar we moeten ons herinneren dat ze niet echt zijn. Ze worden bepaald door de gedachten en de herinneringen van mensen. Er zijn werelden, waarin u fantastische bouwwerken kunt zien. Dit zijn de idealen van architecten misschien. Hier krijgen ze vorm en gestalte. Hier kunnen diegenen die die wereld ervaren, leven in een stad waarin alle schoonheid die denkbaar is, geuit wordt. Maar elders zijn misschien mensen die daar niet voor hebben gevoeld, die een afwijzing kennen van de door de mens gemaakte vorm. Zij leven in een wereld waarin ten hoogste een eenvoudig aangepast huis hier of daar staat, en waarin alles verder wilde natuur is, maar wel harmonisch. En weer iets verder misschien vind je mensen die een bepaalde voorstelling hadden van het hiernamaals en die daardoor hun eigen wereld hebben geschapen als een droom van een hemel, of misschien ook de droom van een hel of een voorgeborchte. Want wat de mens denkt en in anderen als een weerkaatsing, dus als een harmonie, aantreft na de overgang, is bepalend voor de beving van zijn wereld. De situatie waarin een geest zich bevindt is tamelijk moeilijk. Wanneer je je uitdrukt op aarde, moet je dit doen in termen die op aarde gangbaar zijn. Je moet een redelijke mate van taalbeheersing tonen. Je moet proberen om alles te omschrijven, zo dat het duidelijk is, en elke sfeer, d.w.z. elke bewustzijnstoestand dus, zal bij een benadering van de menselijke wereld zich moeten aanpassen aan de denkbeelden, de begrippen en de werkingen, die op die wereld op dat moment bekend zijn. Je kunt dus niet gaan spreken over uitvindingen van in het jaar 2100 in deze tijd, tenzij je dit in vergelijkende termen doet en de mensen zo een klein beeld geeft van wat nog mogelijk is voor grote genetische beheersing en al die dingen. Je kunt ook niet te ver teruggaan, want wanneer je de mensen vertelt hoe het eruit heeft gezien in Rome, dan vinden ze dat wel erg interessant, maar ze kunnen het zich niet goed voorstellen. De enige methode om iets uit te drukken is, je baseren op de waarden en feiten die vandaag de dag als een soort gemeenschappelijk bewustzijn bij de mens aanwezig zijn. Dit is natuurlijk een grote beperking van je mogelijkheden. Het betekent daarnaast dat die mensen door die noodzaak tot aanpassing op jouw beeld, jouw wereld en jouw beleving wel degelijk invloed hebben. Want hun reacties betekenen een correctie in jouw benadering van feiten, en daardoor kunnen verwarringen ontstaan. Mag ik hier enkele voorbeelden geven om het misschien iets duidelijker te maken.

Wanneer een mens denkt aan lente, dan denkt hij aan de komende lente, niet aan de lente vijf jaar verder. Wanneer je als geest dus een lentebeeld ziet, geassocieerd met een ontwikkeling en je zegt het is in de lente of het is in die of die maand, dan zal de mens associëren: de eerstvolgende. Je bent niet in staat om dit te corrigeren, omdat je dit eenvoudig niet kunt overzien. De tijds waarde en waardering van een mens verschilt zeer sterk met die van een geest. Een moeilijkheid waarmee je behoorlijk in de knoop kunt raken. Een ander voorbeeld : mensen hebben wat zij noemen morele en esthetische maatstaven. Maar een menselijke moraal is, of men het geloof of niet, een modeverschijnsel. De esthetica is wel gebaseerd op het menselijk schoonheidsgevoelen, maar dit wijzigt zich voortdurend. Het is duidelijk dat een poging om daarop je te baseren eveneens verwarringen tot stand kan brengen, daar een verschuiving in waarde van enkele jaren een zeer grote verandering in de mores, maar ook in de waardering voor bepaalde zaken ten gevolge heeft. Daarom probeer je altijd weer terug te vallen op datgene wat de mensen denken. Maar dan spreek je over een geestelijke wereld. En hoe kun je dit dan anders doen dan in beelden die op dit moment aanvaardbaar zijn. Wanneer ik een 80-90 jaar terug, dus niet eens zo lang geleden, had moeten spreken over het hiernamaals, dan zou ik er nooit vanaf zijn gekomen door u de formulering die ik nu geef, voor te leggen. Dan zou ik moeten spreken van God die in zijn kenbaarheid en zijn vele woningen, en dan kan ik misschien iets zeggen over sferen, maar dan kan ik nog niets zeggen over die eenheid, tenzij ik dit in een zeer religieuze zin doe. Begrijpt u welke bezwaren en moeilijkheden er zijn voor een geest die zich uitdrukt. En dit is nu gemakkelijker wanneer je zelf niet meer zo sterk aan vormen hangt, dan kun je vormbegrippen en klankbegrippen vrijelijk samenvoegen en kom je inderdaad tot enige vernieuwing van al datgene wat je zeggen wil. Maar stel nu dat ik nog leef bv. in een zomerland, dan heb ik daar al mijn eigen sterke richtlijnen, die uit mijn harmonie voortkomen. Er zijn al een aantal mogelijkheden die voor mij niet bestaan. Datgene wat overblijft moet worden aangepast aan het menselijke, aan de menselijke tijd, aan de menselijke zeden, aan de menselijke waarderingen van het ogenblik, en aan het menselijk vermogen tot herkennen van hetgeen je zegt. Het is duidelijk

dat je hierdoor vaak een vervreemding tot stand brengt. Wanneer ik probeer om iets duidelijker te maken wat de werelden van de geest zijn, zo doe ik dit dan ook niet in de eerste plaats om u een concreet beeld voor te toveren. Want een dergelijk beeld is uit de aard der zaak altijd verkeerd. Het is niet mogelijk alles van onze wereld om te zetten in vergelijkbare en gelijkwaardige termen van uw wereld. Maar we kunnen wel proberen, en dat is iets anders en dat doe ik dan ook op dit ogenblik, om dus een vervreemdingseffekt te veroorzaken. Die wereld van het hiernamaals is uiteindelijk voor u een vreemde wereld. U behoort er toe, u bent als geest deel daarvan, u kunt als geest die wereld beleven, je kunt de energieën van die wereld gebruiken en bepaalde zogenaamde gaven die eigenlijk aan de geest toegekend dienen te worden zelfs in de stof voor een deel projecteren. Maar u leeft in uw wereld, uw werkelijkheid. Wanneer je lerarend wil optreden in de geest ten aanzien van hen met wie je wel harmonisch kunt zijn, maar wier eigen harmonie ten aanzien van jouw besef beperkt is, kun je het alleen doen binnen de beperkingen van de groep. Het is duidelijk dat ditzelfde ook hier optreedt Iemand die u spreekt over zijn wereld en zijn beleven in die wereld, spreekt niet in werkelijke termen. Wanneer hij spreekt over een duivel, kan hij net zo goed een angst bedoelen, als een duistere kracht waardoor hij zich misschien vervreemd voelt van anderen. Wanneer een mens spreekt over een hemel, kan hij zo goed bedoelen een zomerland, waarin hij zich bevrijd voelt van alle zorgen en pijnen van een stoffelijk bestaan, als een wereld die absoluut vormloos zijnde, het mogelijk maakt de totaliteit van de kosmos te proeven en te beleven en daarin als het ware op te gaan.

Dus de werelden van de geest die door de geest worden beschreven zijn slechts schetsmatige aanduidingen. Er is natuurlijk ook de neiging om dit alles te benaderen - ik heb het zelf ook even gedaan in termen van dimensies. Maar hoe moet je dan uw wereld eigenlijk beschrijven. Wanneer we zeggen dat een normaal kenvermogen, vanuit menselijk standpunt drie dimensies omvat, dus drie richtingen, dan zou je kunnen zeggen, die richtingen geven we aan door een driehoek, natuurlijk niet mathematisch juist, maar drie aparte lijnen die we kunnen volgen, dan zeg ik, maar geestelijk heb ik dat ook. Nu is er een brandpunt. Er is een beleving, maar die beleving komt in focus, op een punt waar eigenlijk alle vergelijkingen plaatsvinden In de geest is dit uit de aard der zaak harmonie. Op aarde is dit uit de aard der zaak uiteindelijk vorm, materie, of je dat nu prettig vindt of niet. Je kunt dus zeggen, wij hebben te maken bij de mens op aarde, met een zesdimensionaal stelsel, want er zijn twee driedimensionale werelden die van de geest, welke materie slechts ziet als een basis waaruit de verschillende krachten opkomen; de denkbeelden opkomen, waardoor een hoger besef, een vermogen en energie bereikbaar is, en de stof die vanuit die materie als brandpunt weliswaar een bewustzijnsvlak bereikt, maar die al haar waarderingen voortdurend moet doen stoelen op die materie en de ervaringen die daarin mogelijk zijn. Maar als ik dan verder ga, dan is de moeilijkheid dat je geen extra dimensies meer kunt gaan toevoegen. Je hebt nu iets dat lijkt op een soort zespuntige ster. Maar wanneer ik de verschillen opga vullen, betekent dit dat de brandpunten niet meer scherp zijn, maar een steeds groter gebied gaan innemen. We gaan langzaam maar zeker in de richting van een cirkel. Die cirkel omvat dus alle zes dimensies, maar ze is gelijktijdig een eigen benadering van de kosmos, nu niet meer uit te druk ken in een driehoek, maar in een kegel. Er is een nieuwe waarde bijgekomen, we komen wederom tot een brandpunt van ons eigen wezen, de gerichtheid van ons bestaan en een basis. Maar de basis is kosmisch geworden, terwijl het brandpunt minder bepaalbaar is vanuit menselijk standpunt. Het is niet meer energie, het is een overvloed van ervaringen. En zo zou je misschien nog wat verder kunnen gaan. Wie zal vertellen waar het ophoudt. Ik kan het niet eens proberen, ik heb er geen termen voor en ik heb zelf niet voldoende beleving om te stellen : daar is een einde aan de werelden van de geest, daar begint iets totaal anders. Ik kan wel zeggen, en dat is iets wat misschien meer met tijd samenhangt dan met de werelden van de geest, dat wij te maken hebben met een vast patroon van kracht en krachtsverschuivingen. In de kosmos zelf vindt het plaats en het geestelijk beleven en ervaren wordt daar wel degelijk mee door bepaald. De geest die in een wereld met lage energie werkt, beschikt over meer kracht, kan dus meer doen. Een mens vergelijkbaar, die normaal leeft op een wereld met vijf zwaartekrachten en op uw wereld komt, die springt even over een kerk heen of dat het niets is, omdat de verhouding dus van krachten verandert. Die verandering van verhouding schijnt dus in de kosmos regelmatig voor te komen, en in een patroon. Dit patroon werkt uit op de geest en op de materie. In de materie noemt men het wel eens de spiraal van tijd, ook wel de herhaalbaarheid van invloeden, iets wat misleidend is en tamelijk ingewikkeld. Als u het ooit wilt proberen om het u voor te stellen, dan tekent u maar een spiraallijn, die dus in het midden

een krul heeft die een cirkeltje is en waaruit de lijn zich langzaam naar buiten beweegt. Stel u dan voor dat de reis naar binnen toe gaat en zeg : in die cirkel is elk segment, je kan het in heel veel segmenten verdelen, weet u wel, maar elk segment is op zichzelf een invloed. Dan kun je een aantal lijnen trekken. Dan zeg je, die invloed zal alle delen van de spiraal van de weg naar deze afronding en cirkel bepalen. Maar vergeet u dat maar rustig, want zo belangrijk is ook dat niet.

Het is belangrijker, dat je gaat inzien dat dus de gehele kosmos en ook uw wereld voortdurend verandert doordat eenvoudig de samenhangen van kracht en daardoor de stromingen van kracht veranderen, in de kosmos rond uw wereld. Je zou het kunnen vergelijken met een meteorologisch beeld, waarin barometertoestanden aangeven, waar zich een diep-, een trog- of een hogedrukgebied of een zone bevindt met bepaalde druk, en dan weet je zo gaat de wind waaien.

Wanneer je het kosmisch bekijkt, dan is dat precies hetzelfde. Maar vergeet niet, die energie gaat niet alleen op voor uw wereld, er zijn in onze geestelijke wereld bepaalde wereldjessferen, die, al zijn ze sterk gebonden aan vormen, toch veel meer vermogen hebben, te werken met eigen kracht en deze kunnen in een gebied, waarbij uw eigen wereld minder energie krijgt, zich sneller, beter en vollediger uiten dan op het ogenblik dat de eigen energie, - en dat betekent meestal levenskracht, zo goed als statische ladingen, enz. van de atmosfeer, zelfs de dichtheid van bepaalde omringende lagen, - wanneer die dus op een toppunt is, dan is die bereikbaarheid veel minder.

Ik wil hieraan een conclusie verbinden: ongeacht tot welk besef je bent gekomen in de werelden van de geest, je bent en blijft mede afhankelijk van het energie evenwicht zoals dit bestaat, zich verandert en verschuift in de normale materiële kosmos, zodra je probeert in te werken op de materie, of je te uiten binnen het kader van die materie.

Dan volgt hieruit, dat een geest het ene ogenblik bijna machteloos, het volgende ogenblik bijna almachtig is in de ogen van een mens. Toch beschikt hij over precies dezelfde vermogens, dezelfde krachten, alleen de mens is met zijn wereld gemakkelijker of moeilijker manipuleerbaar geworden. Hierdoor zullen er tijden zijn, dat bepaalde harmonieën, bepaalde sferen, die dus eigenlijk zelf een zeker soort kracht hebben opgewekt door hun onderlinge voorstelling van de kosmos, op aarde meer kunnen doen en zeggen dan andere sferen. Ik mag dat misschien verduidelijken. Stel dat iemand behoort tot de wereld van het witte licht. Dan zal hij altijd zich moeten beperken om tot een contact met een lagere sfeer, dit wil zeggen een minder omvattende sfeer te komen, en zeker ook om in contact te kunnen komen met uw menselijke wereld. Nu heeft hij echter bepaalde basiseigenschappen. Een daarvan is de harmonie, het opgaan in het geheel. Wanneer nu een zeer grote verdeeldheid bestaat op uw wereld, is er geen mogelijkheid vanuit de geest deze kracht van eenheid op welke wijze ook te uiten of te beleven. Dat wil zeggen dat deze zeer hoge geest, vanuit uw standpunt, dus niet in staat is om tot een redelijke manifestatie of ingreep te komen in uw eigen wereld. Het kan zijn dat degenen die in hun eigen wereld betrekkelijk weinig kracht hebben, maar die geladen zijn met emoties als afwijzing, haat, egoïsme, in een dergelijke wereld, zich gemakkelijk kunnen manifesteren, want zij bezitten een vorm van energie, die harmonisch is met datgene wat onder de mensen leeft. Zij kunnen daarom de energie van de mens bewust opnemen en hanteren in dit geval. Zij zijn dan de wonderdoeners. De hoge geest is in die periode bijna machteloos. Het kan ook verkeren. De verhoudingen veranderen. De harmonie van de mensen wordt anders, dan kan die geest uit dat witte licht al veel gemakkelijker die aarde bereiken. Hij kan proberen daar enige harmonie mee te bereiken, en wat meer is, hij kan daarin ook gemakkelijker werken met de krachten die eigenlijk eigen zijn aan zijn eigen wereld. Het resultaat is, dat er op uw wereld een voortdurende wisseling bestaat tussen die werelden van de geest die domineren. Soms zijn dit werelden die volgens uw terminologie duister zijn, in het andere geval zijn het eenvoudige werelden, zomerlandwerelden. Een andere tijd zullen het zeer lichtende, zeer hoge werelden zijn. Alles in uw terminologie. Het betekent dat geen continuïteit bestaat van geestelijke beïnvloeding ten aanzien van de aarde, maar een voortdurende wisseling van mogelijkheden voor de geest. Wanneer een hoge geest zich wis manifesteren op aarde, terwijl deze niet harmonisch is met zijn wezen, is er maar één mogelijkheid : hij kan incarneren. Maar met deze incarnatie, vergeet dit niet, laat hij het

grootste gedeelte van zijn mogelijkheden achter. Zijn besef is beperkt en het beroep dat hij kan doen op de kernwaarde, de kernenergie van zijn werkelijke wezen is eveneens aanmerkelijk kleiner geworden. Dit zou verhelderend kunnen werken misschien, wanneer we nagaan wanneer grote leraren in de stof optreden. Het is altijd weer een tijd van verwarring en verwachting, van haat en strijd. Ineen tijd van vrede en gezapigheid komen geen grote meesters op de wereld. Dan hebben ze andere mogelijkheden. De werelden van de geest zelfs zijn eveneens gebonden aan die verschijnselen en het betekent dat een wereld van licht, zeg een vormloze kleurwereld in de geest, dat is een bepaald besef, op de aarde kan inwerken, op het ogenblik dat de mensen ongeveer gelijksoortig denken. Er is een sfeer, die we misschien wat logisch of wetenschappelijk kunnen beschouwen van menselijk standpunt uit. Het omvat meer maar menselijk gezien kun je zeggen, het is een logisch-wetenschappelijk denken, waarbij uitwisseling dus gelijktijdig betekent het opbouwen van een feitelijk concept dat hanteerbaar is, waarmee je iets kunt doen. Stel dat er op aarde een technische ontwikkeling is, dan heeft deze geest dus al een kans meer om met die aarde in contact te komen. Het denken namelijk van een bijvoorbeeld mechanistisch werkende mens ligt dicht bij die sfeer en wereld, dan een geloofswereld. Het is duidelijk dat die wereld zich gemakkelijker kan uiten. Stel nu verder, dat die mensen daarbij het goede zoeken, en niet het kwade. Je zou kunnen zeggen, wanneer ze eindelijk eens beginnen aan de ploegscharen, en de kanonnen laten rusten, dan zal die geest haar hoogste kennis en kracht zonder meer kunnen uiten. Is de mens echter negatief, dus strijd, haat en toch technisch, dan zal hij een beroep doen juist op een duistere wereld, waarin vele afzonderlijke persoonlijkheden zijn, die elk voor zich dit soort denken en manipuleren aanhangen. Wat is het verschil dan ? Vanuit de lichtwereld is de invloed altijd een uitdrukking van een communititeit, van een gemeenschappelijkheid. Vanuit een duistere wereld is elke beïnvloeding altijd individueel. Het is één geest die een bepaalde invloed wil uitoefenen. Trouwens dat wisten de oude Magiërs ook. U weet misschien dat er een hele indeling bestaat van alle veldheren van Statares. Daar heb je Satanagas, Helifoor, Asmodeus en al die anderen. Ik zal er niet te veel noemen. Die hebben allen echter een eigen werking. Ze bevechten vaak elkaar. Helse veldheren staan tegenover elkaar om hun eigen systeem van werken en denken te laten zegevieren boven dat van een ander, die in theorie althans, hun medestander zou moeten zijn. Dit kan in een lichtende wereld dus niet voorkomen. Wanneer één kracht uit die wereld werkt, zullen alle andere krachten, ongeacht verschillende werkwijze of uitdrukking, hem of haar - hoe moet je dat zeggen, een geest heeft geen bepaald genus, bepaalbare sekse of zoiets - zal weten met diezelfde invloed. Wanneer iemand dus begint vanuit de blauwe lichtsfeer om een nieuwe kennis ten aanzien van mensen of een bepaalde manipulatie van de materie tot stand te brengen, dan zullen er wel andere zijn die zeggen, ja dit is niet voldoende of dit is niet genoeg, maar ze zullen hem eerst helpen om zijn voornemen uit te voeren. Hun kracht staat tot zijn beschikking en pas wanneer hijzelf zegt, mijn harmonie is nu zo volledig geworden, dat ik niet meer kan geven dan gaat de ander overnemen en die gaat aanvullen, die gaat dus verder bouwen. Dus niet het vernietigen van elkaars dekbeeld, maar het completeren ervan, het aanvullen, het volledig maken zelfs.

Op deze manier is het verschil tussen licht en duister ook gelijktijdig geschetst. Maar alles wat ik voor een lichte wereld zeg, geldt ook voor een duistere: Alleen in een duistere wereld moet je in plaats van harmonie met anderen, zeggen: gedeelde disharmonie, en voor de meesten ook toenemend isolement. Er zijn duistere sferen vanuit uw standpunt. Of deze reëel duister of demonisch zijn, zoals men dat voorstelt, is overigens zeer vraagwaardig, want het blijkt namelijk dat disharmonieën op zichzelf een zodanige vorm kunnen aannemen, dat zij in feite een nieuwe vorm van harmonie betekenen, en dat alleen de beschouwer zegt, hier zijn disharmonieën. Bijvoorbeeld, er kan een stad zijn, opgebouwd uit de denkbeelden van mensen uit krottenwijken. Maar een krottenwijk kan zeer rustiek worden, en op een gegeven ogenblik kunnen de bewoners dit zo gaan accentueren dat zij, een nieuwe soort schoonheid tot stand brengen, die ze als zodanig ervaren en waardoor ze ook hun eigen leven en gedrag in hun eigen wereld prettiger, harmonischer in feite maken. En toch zeggen wij dan vanuit ons standpunt : dat is een duistere wereld of een duistere sfeer. Maar dat komt van ons uit. We weten wel dat iemand die in een dergelijke sfeer komt, of in contact komt met iemand uit een dergelijke sfeer op uw wereld, daar niet altijd erg gelukkig mee zal zijn. Maar toch moet u zich niet voorstellen dat daar te veel rare dingen kunnen gebeuren. Men denkt wel eens, ach die duistere geesten, die nemen mensen in beslag, in bezit. Nou over het algemeen loopt dat zo'n vaart niet. Want je kunt ook in het duister, niet zonder beperkingen overgaan naar een stoffelijk beleven en een stoffelijk dirigeren. Maar die beperking betekent in de termen van een

duistere wereld, jezelf machteloos maken ten aanzien van degenen met wie je de wereld deelt. En dat is dan onaanvaardbaar. Daarom komt een dergelijke vorm van, hoe noemt u het, in beslagname, bezetenheid, veel minder voor dan u zou denken. En daarom zal, wanneer dit gebeurt, dit nooit door een enkeling gebeurt, maar altijd door velen tegelijk. Dat is zeer begrijpelijk als u er even over nadent.

Nu stel ik een paar punten die misschien niet geheel met het onderwerp samenhangen, maar die volgens mij voor u belangrijk zijn.

Wij bevinden ons, zover wij dat kunnen overzien, op een knooppunt in de historie van de mensheid, een nieuwe ontwikkelingsmogelijkheid. Wij zien hierbij een aantal mogelijkheden voor lichtende sferen (uw terminologie) om zich harmonischer ten aanzien van de aarde te gaan bewegen en met die aarde een grotere harmonie te veroorzaken. Dit betekent dat in een nabije toekomst, ik denk hier zelfs in termen van een aantal maanden, dus niet noodzakelijkerwijze van jaren, geestelijke vermogens en krachten een veel grotere rol gaan spelen. Waar dit het geval is echter, zal dit een harmonisch streven betreffen en niet een disharmonisch of een egoïstisch streven. Het is aan te nemen dat deze krachten op korte termijn gaan zoeken naar die contacten waar ze het beste mee kunnen werken. Dan zullen werelden uit de geest, en als ik ze in kleur zou moeten aangeven, dan zou ik zeggen werelden van mystiek, van geloof en van levenskracht, drie werelden dus, die zullen een toenemende mate van harmonie zoeken met uw eigen wereld en daarin dus ook allerhand wonderlijke verschijnselen, energieontladingen mogelijk maken. Ze zullen daarbij misschien niet uitgaan van uw maatstaven en denken maar ze zullen toch ook zeker niet, zoals dit in de huidige periode nogal sterk gebeurt, direct ingaan tegen menselijk schoonheidsbesef, menselijk zedelijkheidsbesef en dergelijke.

Wanneer ik dit constateer, wil ik ook nog het volgende constateren, en dit is misschien veel belangrijker. Overall waar een nieuwe harmonie ontstaat, betekent dit een ontwrichting van oude verhoudingen. Dat is duidelijk, je kunt niet een oude harmonie handhaven en een nieuwe harmonie opbouwen. In de overgangperiode zal dus ongetwijfeld enige disharmonie ontstaan, maar daar de grootste kracht en mogelijkheid is gelegen in de door mij genoemde drie lichtende werelden en sferen, zullen zij in staat zijn, deze disharmonieën al snel om te bouwen totdat ze een functie zijn geworden van het nieuwe, van de nieuwe eenheid en de nieuwe kracht die ze vormen. Deze werelden uit de geest hebben dus in de nabije toekomst wel een zeer belangrijke functie. Wanneer hun macht en invloed langzaam maar zeker weer gaat tanen, dat zal waarschijnlijk over een vijftien jaar het geval zijn, dan zullen weer andere werelden en krachten uit de geest harmonie kunnen bereiken met de mensheid zoals ze dan is. En dan zullen ook zij op hun manier, op hun wijze proberen om uitdrukking te geven aan hun verbondenheid in de kosmos met al het levende, ook datgene wat leeft in de stof.

Ik wil besluiten met de opmerking dat uit dit alles wel duidelijk is geworden, dat onze werelden elkaar voortdurend beroeren, maar dat ze niet altijd, dat is heel belangrijk, in staat zijn elkaar te verstaan. Het is het begrip, de wederkerige openstelling plus mogelijkheid tot reageren op de inhoud van de anderen, waardoor de werkingen van de geest op de wereld verklaard kunnen worden. Maar het betekent ook dat voor de mens die van uw wereld naar de werelden van de geest komt, zijn eigen harmonie, zijn vermogen tot openheid, tot aanvaarding van krachten, bepalend zal zijn voor degenen met wie hij een eerste verbondenheid, een eerste harmonie vindt. En daarom is het goed, als mens te zoeken naar harmonie in alle vormen, want hoe groter uw innerlijke rust en vrede, hoe groter uw liefde voor de schepping en het geschapene, hoe groter uw aanvaarding van het onbekende, of u het God noemt of niet, hoe sterker de band zal kunnen zijn tussen u en de werelden van de geest. Na de overgang betekent het een binnengaan in een wereld van een bepaalde harmonie, een bepaalde groep mogelijkheden, maar zelfs op aarde betekent het reeds, dat wanneer een bepaalde groep uw wereld benaderen kan, het in een voldoende mate kan doen, zij als meteen ook aan u bepaalde krachten en mogelijkheden kan overdragen die u ook stoffelijk misschien van node hebt, wanneer u werkelijk streeft naar harmonie.

❖ *Wanneer u daarstraks sprak van de invloed van bepaalde sferen hier op de wereld in enkele maanden eventueel, kunt u dat misschien beter omschrijven, als het merkbaar zou zijn voor ons en of er concreet iets tot stand zou kunnen gebracht worden?*

Ja, er zijn wel enkele mogelijkheden om dit te doen, maar dan begeef ik mij op het moeizame terrein van prognostiek, want dan ga ik u voorspellen wat de werking zal zijn. Ik kan dit nooit in details doen, zelfs wanneer mij dit zou zijn toegestaan. Maar algemeen gezien, veel mensen zullen zich in deze periode lichamelijk en mentaal in een toestand van malaise bevinden. Ze voelen zich minder goed, over enkele maanden zal juist bij diegenen onder hen die proberen bewust lichtend en harmonisch te leven en te streven die energie in zeer korte tijd, waarschijnlijk binnen een periode van 48 uur, zodanig toenemen, dat zij zich plotseling in staat gevoelen om geheel nieuwe dingen te ondernemen, en geheel nieuwe denkbeelden verder te ontwikkelen. In deze periode zullen zij ook beschikken over een grotere kracht dan normaal, en het is aan te nemen dat deze fase voor de meesten van hen ongeveer zes weken kenbaar is, daarna verslapt het door gewenning. Op de tweede plaats is duidelijk dat op dit moment disharmonische waarden en werkingen op aarde vooral een grote rol spelen door de lusteloosheid en de traagheid waarmee zij zich voltrekken. Het is aan te nemen dat in een periode van ongeveer acht weken vanaf heden, die nieuwe invloeden kenbaar worden en dit zal ongetwijfeld ook betekenen, dat bepaalde strijdpunten verder oplaaien, maar het betekent gelijktijdig ook dat ze redelijk en met een bewuste poging tot een snel oplossen benaderd worden. U hebt in deze periode te maken met veel lelijks onder de mensen, dat dan in de openbaarheid komt. U zult zien dat in een periode van ongeveer zes, zeven weken vanaf heden, plotseling zeer veel positieve dingen in de openbaarheid komen, en dat deze positiviteit voor vele mensen inspirerend werkt. Daarnaast kunnen we dan stellen, de werkingen van natuur en aarde gaan normaal verder, en er zullen ook in de komende periode, waarschijnlijk binnen 8 à 10 weken nog enkele grotere rampen gebeuren, waarbij ik vooral denk aan natuurrampen door orkanen en door aardbevingen of verschuivingen. Opvallend zal zijn dat in verhouding, het aantal slachtoffers daar klein is en dat veel doelmatiger, sneller en vooral reëler hulp wordt geboden dan de laatste tijd in dergelijke omstandigheden het geval was. Men zal ook minder letten op reclame voor eigen goedheid en meer op de belangen van degenen die die goedheid zozeer van node hebben. Ik denk dat dit eigenlijk het gehele jaar door verder merkbaar zal zijn. Ten laatste, bij de wisseling van invloeden moeten we bij bepaalde mensen die toch al niet harmonisch zijn, grote instabiliteit veronderstellen. Het impliceert volgens mij, dat in deze periode, een groter aantal ongevallen dan normaal gebeurt, waarbij - dus dat is tussen de 6 à 10 weken zeg maar - een zeer groot aantal vliegongevallen, vermoedelijk met zeer weinig verlies aan levens, maar grote materiële schade, een aantal explosies, vooral betrekking hebbende op moderne productie van chemicaliën etc.,.eveneens onder zodanig onvoorstelbaar gunstige omstandigheden, dat het verlies aan levens gering is, maar ook de materiele schade betrekkelijk hoog. Ik voorzie dit bovendien voor spoorwegverkeer, en dan wel vooral in het zuidoosten van Europa, en vermoedelijk ook in Afrika en Australië. Ik kan dit niet precies definiëren, maar daar ziet het er naar uit, dat deze dingen het sterkst voorkomen. In de scheepvaart mogelijk enkele onverklaarbare en soms zelfs komische ongevallen. Er zijn dus allerhand onredelijke ongelukken in een periode van zeg 6 tot 10 weken af heden. Het is een periode van een maand, waarin dus deze dingen bijzonder sterk op de voorgrond treden, en ik neem aan dat uw berichtgeving voldoende is om u ten aanzien van deze veelvuldigheid van die ongevallen en ook de dwaasheid en ik zou haast zeggen, de humoristisch gelukkige afloop ervan, in vele gevallen op de hoogte te houden. U kunt dan uw eigen conclusies ongetwijfeld trekken.

❖ *Heeft iedere mens zijn speciale manier om tot bewustwording te komen, of bestaat er hier een algemeen cliché, volgens hetwelk wij zouden leven en denken ?*

Laat ik het zo zeggen. Er bestaat een zekere beperking voor wijze van leven en denken, die bepaald wordt zowel door de vorm waarin u leeft, als de omgeving waarin u bestaat. Die omgeving sluit ook uw medemensen in. U bent dus in zekere zin bepaald en uw denken en uw streven naar bewustzijn zal binnen deze begrenzingsplaats moeten vinden.

U hebt echter een eigen karakter, een eigen aard, en dit betekent dus, dat u alleen op uw eigen, specifiek eigen wijze, het volste bewustzijn kunt bereiken. Maar er zijn een paar eerste regels die wel voor de meeste mensen algemeen gelden, en die kan ik hier heel kort geven, ofschoon de meeste mensen ze veel te moeilijk vinden om er iets mee te doen;

1. begeer niets, zeker niet het overbodige.
2. bezit niets, zeker niet het overbodige.

3. bemin alles, ook wanneer je het niet begrijpt, of het niet altijd voor jou gunstig is.
4. erken de kracht waaruit het geheel bestaat en vrees niets wat binnen die kracht aanwezig is.
5. je vrees en je begeerte overwinnende, aanvaard de totaliteit, maar heb alles lief wat bestaat, ook je medemens, ook de wereld waarop je dit bereikt hebt.

Dat is dus de algemene tendens. Maar iedereen doet het op zijn eigen manier. Maar het betekent natuurlijk niet dat je zegt, mijn tendens is om bezit af te zweren, zodra ik een bankrekening heb van 20 miljoen want dan hoef je er niet aan te beginnen.

❖ *Kun je ook zonder die regels bewust worden ?*

Je kunt zonder die regels te kennen bewust worden, maar je kunt niet bewust worden, zonder die regels uiteindelijk toe te passen.